

1.02 pregledni znanstveni članek

UDK 784.5:373.5(497.4 Ajdovščina)
prejeto: 4. 8. 2003

Borut Koloini

magister sociologije kulture, višji kustos, Goriški muzej, Grajska cesta 1, SI-5000 Nova Gorica

Poletna turneja mešanega zbora ajdovske gimnazije leta 1955

IZVLEČEK

Leta 1951 so v Ajdovščini ustanovili Gimnazijo. Srednja šola je bila okvir družbenemu življenju, tako tudi taborniški organizaciji, ki so jo ustanovili že spomladi prvega šolskega leta, in mladinskemu pevskeemu zboru, ki so ga ustanovili jeseni 1953. Pevski zbor je želel velike uspehe s svojimi nastopi v domačem kraju in okolici, pevovodja prof. Cene Matičič pa je imel velike ambicije. Po zelo uspešni domači pevski sezoni 1954/55 je v sodelovanju s taborniško organizacijo pripravil veliko poletno turnejo po otokih Kvarnerskega zaliva in na Reki, kjer so za tamkajšnji radio posneli daljši spored.

KLJUČNE BESEDE

Gimnazija Ajdovščina, mladinski pevski zbor, taborniki, Cene Matičič, glasba

SUMMARY

THE 1955 SUMMER TOUR OF THE MIXED CHOIR OF THE GRAMMAR SCHOOL IN AJDOVŠČINA

In 1951, a grammar school was established in Ajdovščina. The secondary school was a frame to the social life, for the scouts' organisation as well, which was founded already in spring of the first school year, and for the youth choir that was established in 1953. The choir was very successful with its performances in Ajdovščina and elsewhere. The choirmaster Cene Matičič had great ambitions. After a very successful 1954/55 singing season, he prepared in cooperation with the scouts' organisation a grand summer tour over the islands of the Kvarner bay and in Reka where they recorded a programme for the radio.

KEY WORDS

Grammar school in Ajdovščina, youth choir, scouts, Cene Matičič, music

Ajdovci so si že kmalu po koncu druge svetovne vojne prizadevali ustanoviti srednjo šolo oziroma višjo gimnazijo, vendar so oblasti odločile drugače. Krajan in nekateri profesorji so leta 1951 napisali že drugo tovrstno prošnjo in jo poslali krajevnim oblastem in ministrstvu za kulturo in prosveto v Ljubljano. Prošnja je obrodila sadove, tako da so z naslednjim šolskim letom učenci opravljali sprejemni izpit za prvi letnik višje gimnazije. Šole tedaj pa še nis bile ustanovili, saj se oblast še ni povsem odločila. Okrajna komisija sveta za prosveto in kulturo je marca 1953 sklenila, da je ustanovitev popolne gimnazije smiselna, saj bi dijakom vipavskega semenišča omogočila nadaljevati študij na popolni srednji šoli. "Maja 1953 se je pri predsedniku okrajnega ljudskega odbora v Novi Gorici oglasila delegacija prebivalcev Ajdovščine in mu izročila resolucijo, ki so jo podpisali tudi ljudski odbori ostalih gornjevipavskih občin. V njej so zopet opredelili več razlogov za odprtje popolne gimnazije."¹ Kot so poudarili, bi srednja šola v industrijsko razvijajočem se kraju pomenila kulturni napredek, ki bi predstavljal protiutež središčem na italijanski strani nove državne meje.

Okrajni ljudski odbor je Gorica septembra 1953 izdal sklep o ustanovitvi popolne gimnazije. Profesor David Zupan, ki je prvi prevzel ravnateljstvo nove šole, je že kmalu po začetku šolskega leta, 15. oktobra 1953, zadolžil prof. Ceneta Matičiča, ki je sicer poučeval matematiko in fiziko, da ustanovi mešani dijaški pevski zbor, s katerim naj bi naštudiral program, ki bi bil primeren za gimnazijske proslave in tudi samostojne celovečerne koncerte. Ravnateljstva želja je bila, da ustvarijo tako gimnazijo, ki bi bila tudi kulturno središče razvijajoče se Ajdovščine. Pevski zbor je bil eden od najmočnejših opornikov te vizije. Pri opisovanju glasbene poti mladih pevcev se naslanjam predvsem na dnevniške zapiske, ki jih je pisal zborovodja Cene Matičič in jih hrani gospod Grozdan Šinigoj iz Ajdovščine,² in dnevniške taborjenja ajdovskega taborniškega rodu Mladobori,³ ki jih taborniki hranijo v svojih prostorih. Vsem se za prijaznost in posredovanje gradiva najtopleje zahvaljujem, saj brez njih ne bi mogel napisati tega besedila. Zgodbo sem še kritično preveril v dnevnikih tiskih, ki so poročali o mladinskem zboru ajdovske gimnazije.

Zborovodja Cene Matičič se je rodil 12. julija 1920 v Kamniku. Bil je velik zanesenjak in človekoljub, v mladosti tudi avanturist. Zelo nadarjen je bil za glasbo in tudi tehniko, prepričan pa, da lahko človek z vztrajnim in resnim delom doseže ve-

like cilje. V času španske državljanske vojne se je prostovoljno odpravil braniti špansko demokracijo. Njegova pot se je takrat končala v Franciji, kjer je spoznal tudi Roberta Aymarja, kasnejšega državnega poslanca v francoskem parlamentu in urednika časopisa *Le Dauphin libere*. V začetku druge svetovne vojne je bil Matičič zaposlen na občinskem uradu v Kamniku in je kot nemški državni uslužbenec oskrboval partizane z nakaznicami za hrano in informacijami. Po nasvetu partizanskih aktivistov je doma počakal, da so ga Nemci mobilizirali v redno vojsko, kjer je deloval kot agitator, zaradi česar so ga Nemci zaprli. Ob koncu vojne se je priključil Angležem, ki so ga osvobodili iz zapor. Kasneje, po koncu vojne, je moral sodelovanje z OF šele dokazovati. Leta 1945 je postal načelnik kulturno-prosvetnega oddelka okrajnega odbora. Nekaj let je služboval tudi v Stični na Dolenjskem, kjer je spoznal svojo bodočo ženo, s katero se je poročil 25. oktobra 1947. Štirinajst dni po poroki so ga kot učitelja poslali v Črno goro in kasneje v Sandžak, od koder je med poletnimi počitnicami leta 1948 pripeljal delovno brigado, ki je gradila Novo Gorico. Jeseni se je kljub rojstvu prvega sina vrnil v Sandžak poučevati francoščino. Leta 1949 se je vrnil v Kamnik in postal ravnatelj tamkajšnje višje gimnazije, hkrati pa tudi razrednik in profesor matematike in fizike. Zaradi nemogočih stanovanjskih razmer si je mlada družina iskala boljše stanovanje. Ker ga v Kamniku nikakor niso mogli dobiti, se je Matičič prijavil na razpisano delovno mesto profesorja na gimnaziji v Ajdovščini, kjer so mu nemudoma ponudili veliko večje in lepše stanovanje. V Ajdovščini je učil matematiko in fiziko.

Matičič izvira iz glasbene družine, oče je bil instrumentalist pri kamniški železničarski godbi na pihala, pa tudi njegova sestra in brat sta se ukvarjala z glasbo. Svojo nadarjenost za glasbo je kazal že v mladih letih, pel je v cerkvenem zboru in v društvu Lira, po vojni pa v zboru Franceta Marolta, ki je zaradi Cenetovih obveznosti do zbora dosegel celo njegovo premostitev iz Stične v Polje pri Ljubljani. David Zupan, ravnatelj ajdovske gimnazije, je Ceneta Matičiča in njegovo glasbeno nadarjenost poznal še iz njegovih dijaških let, zato mu je poleg učnih obveznosti naložil še ustanovitev in vodenje pevskega zbora.

Matičič je takoj pripravil avdicijo za dijake v obeh četrtih, petem in šestem razredu ter zbral pevce za novoustanovljeni zbor. Med dijaki ajdovske gimnazije je bilo zanimanje za pevski zbor izjemno in v začetku je zbor štel skoraj 100 pevk in pevcev. Matičič je začel z rednimi vajami programa 20. oktobra 1953. Ker je bil pouk na šoli organiziran v dveh izmenah, so imeli vaje trikrat na teden v premoru med dopoldansko in popoldansko izmeno, torej od 12.30 do 13.15, ko so imeli

¹ Tul, Sprehod skozi preteklost, str. 35.

² Zapiski še niso bili objavljeni. Njihovo težko berljivo kopijo hrani tudi Pokrajinski arhiv v Novi Gorici.

³ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

Cene Matičič

(Fotografija je last mag. Ceneta Matičiča).

vsi pevci čas.⁴ Prve tri pesmi, ki so se jih naučili, so bile: Pesem mladinskih delovnih brigad skladatelj Slavka Mihelčiča, Mladinska pesem Janeza Kuharja ter Hej, brigade Mateja Bora. Program ni bil izbran naključno, saj je bilo jasno, da bo zbor nastopil 29. novembra 1953 na proslavi ob Dnevu republike in prve naučene skladbe so morale biti prilagojene temu cilju. Publika je prvi javni nastop zboru v Dvorani prve slovenske vlade sprejela zelo prisrčno, zborovodji pa je nastop omogočil prvo kritično oceno opravljenega dela. Tako je postalo očitno, da je basovska skupina prešibka in da dijaki, ki se vozijo iz oddaljenih krajev in zaradi tega ne hodijo redno na vaje, motijo normalno delo v pevskem zboru. Drugi nastop zboru je bil na gimnazijskem praznovanju novoletne jelke 30. decembra istega leta. Nastop je bil po Matičičevi oceni neprimerno slabši, zato se je zborovodja odločil za korenite spremembe. Takoj po zimskih polletnih počitnicah je iz zboru odpustil vse tiste, ki so se v šolo vozili od daleč in niso mogli redno spremljati vaj in nastopati, hkrati pa je z novimi avdicijami, ki so bile med 15. in 30. januarjem 1954 in so zajele tudi tretji razred, okreplil basovsko skupino in glasovne skupine nanovo uravnovesil.⁵

⁴ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

⁵ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

Zbor je bil z reorganizacijo dokončno sestavljen in je štel 62 pevcev, ki so v tem šolskem letu večkrat nastopili na javnih prireditvah. Zbor je sodeloval tudi na tekmovanju Radia Koper, za katerega so posneli nekaj pesmi. Prvi samostojni celovečerni koncert je priredil 4. maja 1954 na predvečer obletnice prve slovenske vlade, na njem pa so odpeli 19 pesmi. Ob tej priložnosti je zbor prejel nekaj daril in diplomo Radia Koper za sodelovanje na radijskem tekmovanju.

V naslednjem šolskem letu je od prejšnjega sestava ostalo le 45 pevcev, 17 se jih je namreč preselilo. Matičič je zato na avdicijah zbral nove pevce in zbor dopolnil. Nov sestav je štel osem-inšestdeset dijakov, od tega devet prvih in osem drugih sopranov, devet prvih in devet drugih altov, osem prvih in osem drugih tenorjev, osem prvih basov in devet drugih basov. Prvi nastop jih je čakal že 26. septembra 1954 v Šmartnem v Goriških Brdih, na katerega pa zaradi slabega vremena niso odpotovali. Zbor je v tem šolskem letu prvič nastopil 3. oktobra v Renčah in istega dne še v bolnišnici v Šempetru. 10. oktobra so priredili koncerta v Črnem Vrhu in na Colu nad Ajdovščino, ki sta bila zelo lepo obiskana. Zelo slabo pa je bil obiskan koncert v Solkanu, nanj je prišlo le 25 ljudi.⁶ Prevladalo je prepričanje, da tu niso bili zaželeni, saj organizator ni razdelil niti plakatov niti vabil.⁷ Pravo nasprotje sta bila koncerta v Idriji 24. oktobra 1954. Popoldanskega je poslušalo približno 300 dijakov, večernega pa še več ljudi, ki so bili nad nastopom navdušeni. Istega meseca so nastopali še v Sežani, Tomaju in Logatcu. Novembra so nastopali na priložnostnih proslavah v Ajdovščini in okolici, kjer skoraj ni bilo dogodka, ki ga s svojim nastopom ne bi popestril gimnazijski zbor. Zato "ga je Svet za prosveto okrajnega ljudskega odbora v Novi Gorici nagradil s 40.000 din".⁸ Zbor je imel konec januarja 1955 tridnevno turnejo v koprskem okraju. Nastopili so v Kopru, v piranski tehnični šoli in na Škofijah, 31. januarja 1955 pa so imeli še radijsko snemanje, ki je bilo za utrujene pevce zelo mučno, saj niso bili vajeni peti v zvočno dušenem studiu. Kljub temu so bili posnetki zelo kakovostni.

Naslednji celovečerni koncert so priredili 20. februarja v Podkraju pri Colu, svoj letni celovečerni koncert pa že po tradiciji 4. maja 1955 na predvečer praznovanja izvolitve prve slovenske vlade. Koncert je zelo lepo uspel. Naslednji dan je zbor nastopil še na proslavi na trgu v Ajdovščini.

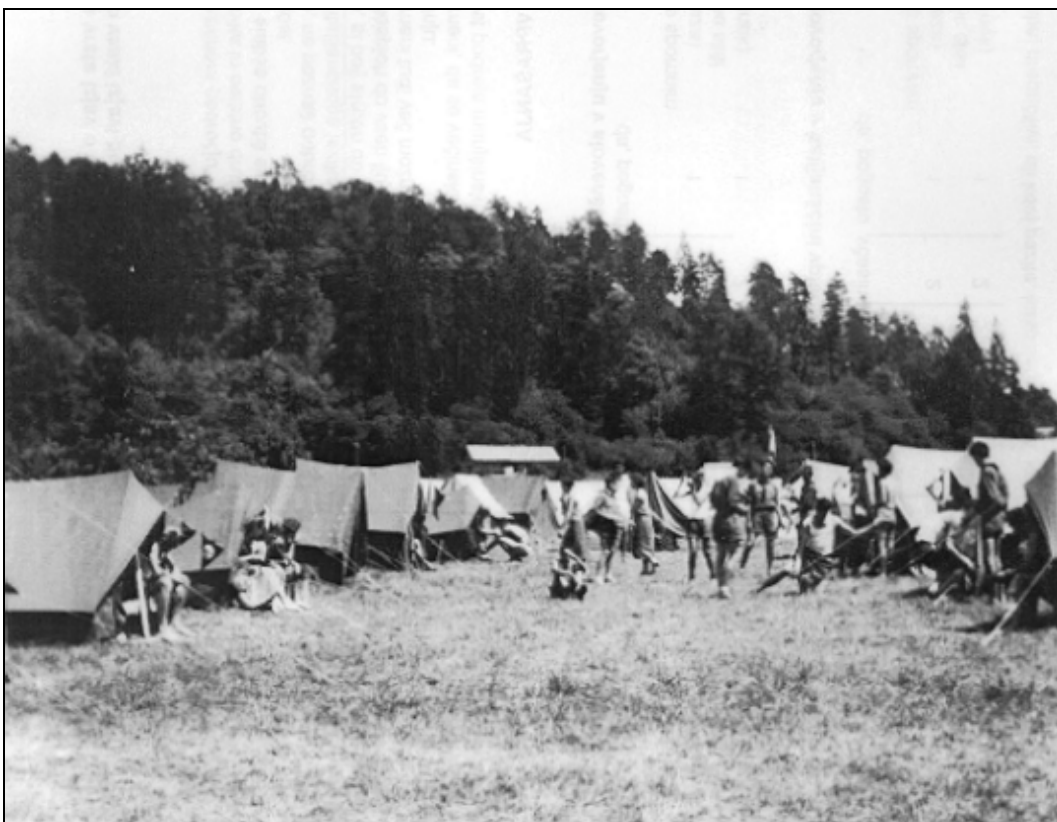
⁶ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

⁷ Cene Matičič je tako zapisal v svojih zapiskih, takratni pevci J. Petrič, G. Šinigoj in C. Matičič sam so to prepričani še danes.

⁸ Gimnazijski pevski zbor v Ajdovščini je prejel nagrado. *Slovenski poročevalec*, XVI, št. 8, 11. 1. 1955, str. 4.

Na taborjenje v Ljubljano so odšli 29. junija 1955 in že prvi večer nastopili ob tabornem ognju, kjer so z odlično odpetim programom prijetno presenetili zbrano občinstvo. Organizatorji taborniškega zleta so 3. julija 1955, dan pred odhodom, pripravili veliko parado po ljubljanskih ulicah. (Fotografija je last Borisa Krasovskega.)

Taborniki so si po prihodu v Ljubljano postavili svoje šotore na travniku pod Rožnikom, približno tam, kjer je danes Biotehniška fakulteta. (Fotografijo hrani Taborniško društvo rod Mladi bori iz Ajdovščine.)

Tri dni kasneje so koncert ponovili v Vipavi, kjer je 200 poslušalcev toplo sprejelo njihovo petje. 9. maja je zbor nastopil na poslovnem večeru v ajdovski vojašnici, kjer so se poslovili od tistih vojakov, ki so zapuščali vojašnico. Mladi pevci so 21. maja gostovali na Predmeji. Koncert je bil naravno obarvan in je lepo uspel. Dan kasneje so nastopali v Zalem hribu, kakor so takrat ponesrečeno preimenovali Dornberk. Tu so v novi dvorani Partizana odpeli celotni novi koncert. Publika je izsilila tudi nekaj ponovitev. Radio Koper je 5. junija 1955 kar v prostorih ajdovske gimnazije posnel skoraj celoten letni koncert. Kljub improviziranemu studiu so bili s posnetki vsi zadovoljni. Gimnazijci so imeli svoj zadnji nastop v sezoni na skupni zaključni konferenci učiteljev in profesorjev goriškega okraja, ki je bila 23. junija 1955 v Novi Gorici.⁹ Na tem koncertu so peli skupaj s pevskim zborom društva Bojan iz Dornberka. Cene Matičič je namreč vodil tudi ta zbor.

Konec junija je gimnazijski zbor v okviru Taborniškega odreda Mladi bori iz Ajdovščine odpotoval v Ljubljano, kjer se je udeležil šestdnevnega zleta Zveze tabornikov Slovenije. 29. junija 1955 so si pod Rožnikom najprej postavili šotore, zvečer pa so na otvoritvenem tabornem ognju odpeli šest pesmi. Taborniki poslušalci so bili nad nastopom prijetno presenečeni, saj v okviru družabnega srečanja ob tabornem ognju niso pričakovali tako izvrstnega petja.¹⁰ Pevski zbor ajdovske gimnazije je zadnji dan taborjenja, torej 4. julija dopoldne, posnel v studiu radia še dvajset minutno oddajo, takoj po vrnitvi v Ajdovščino pa so popoldne nastopili na proslavi Zveze borcev Ajdovščina.

S tem so zaključili niz nastopov v sezoni. Sledilo je taborjenje v Malinski na otoku Krku in s tem povezana turneja po Kvarnerskem zalivu. Ideja za večjo turnejo je bila stara že skoraj leto dni, vendar zanjo ni bilo pravih možnosti. Šele nastopi v zadnjem letu so potovanje resnično omogočili. Zbor je zaslužil nekaj potrebnega denarja z nastopi in snemanji, večino pa ga je Matičič z lastnimi napori zbral še tik pred odhodom. Potrebna sredstva so prispevala podjetja, ki so se s tem zahvalila za priložnostne nastope, in politične oblasti, ki so s tem nagradile zbor za dobro delo. Socialno skrbstvo Okrajnega ljudskega odbora Gorica (OLO) je prispevalo 100.000 din, sekretariat za prosveto in kulturo OLO Gorica 50.000 din, Zveza prosvetnih društev OLO Gorica 50.000 din, Tekstilna tovarna Ajdovščina je podarila 50.000 din, Mestni ljudski odbor Ajdovščina 50.000 din in Splošno gradbeno podjetje Ajdovščina 10.000 din. Tovarna likerjev¹¹ je zboru podarila 30 kilo-

gramskih škatel kondenziranega sladkega mleka, pomoč pa je obljubilo tudi podjetje LIP iz Ajdovščine.¹² Druga težava, ki je zbor zadrževala pred odhodom, so bili zadržki staršev mladih pevcev. Nekateri pevci so prihajali iz okoliških vasi in njihove družine so se preživljale ali vsaj dopolnilno služile s kmetijstvom. V poletnih mesecih pa je bilo veliko dela, zato počitniško taborjenje za mlade fantovske moči ni bilo sprejemljivo. Petje v zboru in turneja pa sta pomenila nekaj povsem drugega. Kulturno udejstvovanje je bilo po osvoboditvi zelo cenjeno in starši so ga razumeli kot zelo vzvišeno dejanje in skoraj dolg do domovine.¹³

Pri dekletih oziroma njihovih starših pa so prihajali na površje zadržki, povezani z moralnostjo, ki so jih podžigali konzervativni krogi. B. K.¹⁴ piše v Primorskih novicah pod naslovom Vzgjajati hočemo nove ljudi in ne hlapcev, da kljub pravici staršev, da vzgajajo svoje otroke "v takem duhu, kot se jim zdi najbolj primerno ... ne moremo odobravati take izjave, kot jo je podal nek duhovnik: "Zakaj pošiljate otroke na taborjenje, tam se vendar pokvarijo. Kdor ima dobre starše, mu ni treba taboriti, saj ga oni sami doma lahko vzgajajo." Odveč bi bilo, če bi komentirali take izjave, kajti vsakdo dobro ve, kako ugodno vpliva taborjenje na fizični in duševni razvoj vsakega mladega dijaka, ko se po tolikih mesecih napornega učenja za nekaj tednov sprosti v naravnem okolju in pod nadzorstvom izkušenih pedagoških voditeljev pridobiva nove moči za delo in učenje. Če je to nemoralnost, potem res ne vemo, kaj je na tem svetu še moralno.

Mislim, da se za vsem tem ne skriva samo požarna skrb za moralno vzgojo naše mladine, ampak je to rovarjenje v skladu z njihovo ideologijo ena izmed mnogih komponent reakcionarnega zaviranja novih metod vzgoje, ki z dialektično nujnostjo pronicajo v našo družbeno stvarnost. In ravno zaradi tega moramo take pojave odkrivati in jih javno ožigosati".¹⁵

Zaskrbljenost staršev sta ublažila Cene Matičič in Anatolj Krasovski, ki sta obiskala večino staršev in jima z avtoriteto profesorjev zagotovila popolno korektnost in varnost njihovih otrok.

⁹ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

¹⁰ Kronika taborjenj.

¹¹ Tovarna likerjev je bila predhodnik kasneje bolj zna-

nega Fructala

¹² Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

¹³ To je svojevrsten prežitek iz časov pred drugo sveto vno vojno, ko je bilo prepevanje slovenskih pesmi na okupiranem ozemlju odgovor oziroma upor proti državnemu terorju fašistične Italije.

¹⁴ Avtor članka v Primorskih novicah je skoraj gotovo Boris Kovšca.

¹⁵ B. K.: Vzgjajati hočemo nove ljudi in ne hlapcev. *Primorske novice*, IX, št. 35, 26. 8. 1955, str. 7.

Taborniški zlet v Ljubljani je potekal od 29. junija do 4. julija 1955. Pevski zbor ajdovske gimnazije je nastopal v imenu taborniškega odreda Mladi bori. Za to priložnosti so dobili nove taborniške uniforme, ki so bile hkrati tudi koncertne obleke. (Fotografijo hrani Taborniško društvo rod Mladi bori iz Ajdovščine.)

Po končani paradi po ljubljanskih ulicah so pevci ajdovske gimnazije s krajšim nastopom pred spomenikom počastili spomin na Franceta Prešerna. (Fotografijo hrani Taborniško društvo rod Mladi bori iz Ajdovščine.)

Načrtovani dnevni red je izgledal takole: vstajanje ob 6.30, nato umivanje, zajtrk ob 7h, takoj za tem pospravljanje šotorov. Ob 8h pevske vaje. Malica ob 10h in do 12.30 kohanje oziroma prosto

ob slabem vremenu. Kosilo ob 12.30 in od 13h do 14h počitek. Od 14h do 15h so sledile vaje v taborniških disciplinah, za tem kohanje do malice ob 17h in prosto do 18.30, ko je sledila večerja. Po večerji je bil predviden taborni ogenj v okviru tabora z nastopom zbora ali pa samostojni koncert v mestu.¹⁶

Na taborjenje je odšlo skupno 43 pevk in pevcev. Z njimi sta odšli še dve dijakinji, ki nista bili pevki v zboru in sta si sami plačali tabornino, in en tabornik. Tabor je vodil prof. Anatolj Krasovski, Cene Matičič je prevzel umetniško vodstvo, njegova žena Lojzka Matičič pa je vodila blagajniške in ekonomske posle. Seveda sta bila z njimi še kuharica in poverjenik za medicino. Iz Ajdovščine so odpotovali z vlakom in ob 10h pripotovali na reško železniško postajo, kjer so počakali na parnik, ki jih je neprespane odpeljal v Malinsko na otoku Krk. Od pristanišča do tabora so morali pešačiti pod žgočim soncem. K sreči so bili že vsi šotori postavljeni. Že skoraj mesec dni prej jih je postavila pripravljalna skupina taborniškega odreda Mladi bori, ki je tabor pripravila za prvo izmenjo tabornikov, pevski zbor pa je bil v tem smislu druga izmena. Ker je taborniški starosta prof. Krasovski že leto prej poiskal prostor v Ma-

¹⁶ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

Taborniki so se v prvih letih srečevali tudi z vzgojnimi zadržki staršev, ki svojih hčera niso radi dalj časa puščali brez nadzora, še posebej v družbi z njihovimi vrstniki. (Fotografijo hrani Taborniško društvo rod Mladi bori iz Ajdovščine.)

linski in tudi sklenil vse potrebne pogodbe glede prostora, vode, elektrike in drugega, se je pripravljala skupina šestih tabornikov s starosto, načelnikom in kuharico iz Ajdovščine odpravila 8. julija 1955. V Malinsko so z motorno ladjo pripeljali del opreme, ki so jo tovorili iz Ajdovščine, in opremo tabora iz prejšnjega leta, ki je prezimila v Omišalju. Prva dva dneva je hudo deževalo in postavljanje glavnih tabornih objektov in šotorov je bilo zelo naporno. Kljub temu je skupini v naslednjih dneh uspelo postaviti osem šotorov, skopati latrino, pripraviti kuhinjo in urediti tabor. Prva skupina štiridesetih otrok in petih voditeljev je prišla v tabor 11. julija ob 10. dopoldan, ker pa so ugotovili, da je v šotorih še nekaj prostorov nezasedenih, so že zjutraj brzojavili v Ajdovščino na okrajni odbor, da lahko sprejmejo še šest otrok. Tako se je v taboru zbralo sedeminštirideset otrok, dve kuharici in pet voditeljev, starosta in gospa Poljanšek, skupno 56 oseb. Prva skupina je zapustila tabor v nedeljo 31. julija 1955 in se odpeljala domov, za zvezo med prvo in drugo izmeno je ostala Marija Kosovel.

Taborniki pevci so ob prihodu kljub utrujenosti najprej poskakali v vodo in se kopali do kosila. Takoj po kosilu je taborovodja Krasovski s piščalko sklical zbor. Najprej je vse opomnil na napake in še posebej poudaril pomen discipline, ki ne sme popuščati. Na koncu je tabornike razdelil po vodih in določil voditelje. Prijeten dan z novimi vtisi in

doživetji so zaključili s prosto uro ob obali ob zvokih harmonike, ki je spremljala njihovo petje. To je že prvi večer pritegnilo naključne poslušalce. Prvi dan je imela ena tabornica manjše težave z zdravjem. Verjetno ji je zaradi utrujenosti temperatura narasla, a kasneje ni imela nobenih posledic.¹⁷

Drugo jutro je sonce pozdravilo tabornike. Čeprav še utrujeni od naporene vožnje, so veselo lezli iz šotorov. Po umivanju in redni jutranji telovadbi je taborno vodstvo pregledalo in ocenilo ureditev šotorov. Pri jutranjem zboru je taborovodja ponovno poudaril, da se mora dober tabornik vesti mnogo bolj disciplinirano, kot so se nekateri taborniki prejšnji dan. Dopoldne je večina preživela ob in v vodi, po kosilu in opoldanskem počitku pa so si ogledali Malinsko in spremljali tekmo v vaterpolu med tamkajšnjima moštvoma. Ob večernem zboru je največja čast doletela Jurija Kovšco, ki je spuščal zastavo. Zjutraj jo je dvigal Jurij Ferjančič. Oba sta se pri delu v taboru posebno izkazala. Dan so zaključili z veselim prepevanjem ob obali. Noč pa ni bila tako mirna, saj je deževalo. Straža, ki je budno pazila na tabor, je sproti odpravljala škodo, tako da taborniki niso imeli nobenih nevšečnosti. Deževalo je tudi naslednje jutro, zato so se taborniki zadrževali pod šotori, kjer so se kratkočasili z branjem, igranjem

¹⁷ Kronika taborjenj.

šaha, taborniških iger in petjem ob harmoniki. Vreme se je razjasnilo šele popoldan, ko so lahko nadaljevali z običajnimi zaposlitvami. Cene Matičič je prispel v tabor šele proti večeru.¹⁸ Po večerji so pripravili prvi taborni ogenj, ob katerem je zbor prvič urejeno zapel. Zborovodja je takoj ugotovil, da je disciplina strašansko popustila in jo bo potrebno takoj urediti, ter da je na taborjenju tudi nekaj takih pevcev, ki mislijo, da brez njih tabora sploh ne bi bilo.¹⁹

Z Matičičevim prihodom se je tudi dnevni red v taboru odvijal po njegovih načrtih. Že v četrtek, 8. avgusta, so po jutranji telovadbi, zajtrku in dvigu zastave sledile pevske vaje, ki so jih imeli v bližnjem mladinskem domu. Glavna tema pevskih vaj v prvih dneh so bile predvsem tehnične vaje: vaje dihanja, intonacije, solfeggia in korepeticije prvega koncerta. Po malici je življenje potekalo bolj taborniško. Starosta Krasovski je po kosilu tabornikom govoril o topografiji otoka Krka in okolice. Taborni "zdravnik" Plahuta je imel nato predavanje o prvi pomoči pri utopljenih in krvavitvah ter o vrstah ran. Popoldan se je nebo poplačilo in kazalo je na nevihto, tako da je bila večina spet prikrajšana za kopanje, saj so si le najboljši in najdrznejši plavalci upali skočiti v valove, ki so jih nemilo zanašali sem ter tja. Kasneje se je zjasnilo in v krasnem večeru so se sprehajali ob obali in opazovali krasno noč ob morju.

Noč je bila viharna, petkovo jutro pa lepo in umirjeno. Po jutranjih obveznostih so mladi pevci vadili v vozlanju vrvi in branju potnih znamenj za prvi taborniški izpit, starejši pa so se urili v orientacijskem krosu za drugi izpit. Popoldne je dežurni vod uredil prostor za taborni ogenj, nekaj tabornikov je odšlo s čolnom po drva, drugi so okrog droga za zastavo iz ilovice izdelali lepo peterokrako zvezdo, ostali so se kopali.²⁰ Ob šestih so se zbrali pri večerji, potem pa odšli na sprehod po Malinski in na več krajih zapeli nekaj narodnih in umetnih pesmi. S tem so pri domačinih in turistih zbuvali pozornost in navdušeno odobravanje.²¹

V soboto se je nadaljevalo lepo vreme. Po zajtrku so bile od 8h do 10h pevske vaje, nato pa običajni taborniški dnevni red. Zvečer so se ponovno zbrali okrog tabornega ognja. S programom so bili malo na tesnem, ker ni nihče pripravil drugega kot pesmi mladinskega zbora, ki jih je občinstvo okrog ognja nagradilo s ploskanjem. Iz zagate sta tabornike rešila priznana domača komedijanta Janez in Lipe, katerih šalam so se morali prav od srca nasmejati. V celoti je bil ta večer okrog tabornega ognja vsem prijetno razvedrilo.

Najbolj pa jih je veselilo zблиževanje, tovarištvo, medsebojna pomoč in razumevanje, kar so med šolskim letom v gimnaziji pogrešali.

V nedeljo se je v Malinski odvijal Krški festival, ki je privabil veliko obiskovalcev. Ajdovski taborniki so sprejeli obisk skopskih tabornikov, ki so taborili v Ičićih, popoldne pa so si ogledali nastop folklornih skupin. Ta dan se je s pridnostjo najbolj izkazal Grozdan Šinigoj, zato je zvečer spuščal zastavo.

Ponoči se je vreme pokvarilo in začelo je deževati. Zjutraj so šli pevci na vajo, ki pa jo je prekinil dolg žvižg piščalke, s katerim je dežurni tabora klical na pomoč. Nevihta je razdejala tabor. Veter je skoraj odnesel kuhinjo in en šotor in le marljivost in iznajdljivost nekaterih starih pa tudi novih tabornikov je preprečila še večjo škodo. Pri večernem tabornem zboru je taborovodja poudaril, da se je pri tej nevihti pokazala nezrelost in netaborniško ravnanje nekaterih tabornikov, ki so se umaknili na varno v šotore, namesto da bi pomagali tovarišem in tako rešili sandolino, ki je postala žrtev besnega valovanja. Ta dan je bil zares prava šola za vzgojo trdnega in klenega taborniškega kadra. S svojo požrtvovalnostjo so se še posebej izkazali Miro Bratina, Filip Copic, Janez Petrič, Boris Krasovski in Ivan Rudolf za kar so bili tudi pohvaljeni.²²

V torek se je vreme umirilo in taborniki so začeli dan po načrtu. Po pevski vaji je sledilo kopanje in izlet z motornim čolnom, ki je tabornike po skupinah odpeljal v Porat, kjer so si ogledali samostan in knjige v starocerkveni slovanščini. Popoldanska nevihta z burjo je močno zadržala zadnjo skupino, ki se je vrnila v tabor šele zvečer.

Tudi naslednji dan so začeli s pevske vaji. Po opoldanskem počitku so odšli pevci na kopanje, kjer jih je taborovodja prvič slikal pri kopanju. Zvečer so pripravili taborni ogenj. Dežurni fantje so bili zelo požrtvovalni in so napeljali veliko drv. Pri programu so bili poleg pevskega zbora spet zelo aktivni Filip Copic, Ivan Rudolf in Janez Petrič. Gostje, ki so se zbrali ob ognju, so bili s programom zelo zadovoljni. Dan je zaključila taborniška zaobljuba najbolj vnetih tabornikov, ki so prejšnje dneve že opravili prvi izpit.²³

Četrtek 11. avgusta je bil poseben dan. Po vsakodnevnih rednih jutranjih opravilih in obvezni pevske vaji so vsi uživali v kopanju in plavanju v sončnem vremenu in topli vodi. Največje doživetje pa je bil večerni koncert slovenskih narodnih pesmi, ki so ga že 9. avgusta najavili z dnevnim obhodom po Malinski, ko so v formaciji s strumnim korakanjem in petjem udarnih pesmi privabljali

¹⁸ Kronika taborjenj.

¹⁹ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

²⁰ Kronika taborjenj.

²¹ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

²² Kronika taborjenj.

²³ Kronika taborjenj.

Kopalke so bile v petdesetih letih 20. stoletja prava redkost. Fantje so uporabljali primerne kratke hlače. Po pričevanju Libuše Jezeršek (takrat Kalin) so si dekleta kopalke ukrojila po fotografijah iz časopisov in slik iz filmov. Pri šivanju so uporabljala blago, ki so ga sicer uporabljali za dežnike, in iz različnih tanjših prevlek, za oporo nedrčku pa so vsaj nekatera uporabila ribje kosti, ki so jih izrezale iz steznika starejše sorodnice. (Fotografija je last Borisa Krasovkega; kopijo hrani Goriški muzej.)

poslušalce.²⁴ Zadnji dan pred koncertom so svoj nastop naznanili tudi z nekaj lepaki. Ajdovci so peli na stopnicah na trgu skoraj v temi. Domače turistično društvo je obljubilo, da bodo poskrbeli za razsvetlavo, vendar so zaradi nesporazuma ostali brez luči. Že prvi akordi so privabili številne poslušalce, med njimi največ Nemcev, ki so z odobravanjem spodbujali mlade pevce k še lepše in globlje doživeti narodni pesmi. Po nekaj uvodnih pesmih je Matičič pozdravil zbrane v srbohrvaščini in nemščini. Poslušalcem je predstavil zbor, omenil je leto ustanovitve zбора, naštel dotedanje uspehe ter poudaril, da s petjem širijo bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov. Program koncerta je bil sestavljen izključno iz slovenskih narodnih pesmi in poslušalci so ga pozorno spremljali ter zahtevali ponovitve. Pevci so pobirali tudi prostovoljne prispevke. Po koncertu so bila mnenja poslušalcev o nastopu zelo pohvalna in ljudje so zborovodji čestitali za uspešen nastop. Mladi pevci so se vrnili v tabor zadovoljni in nasmejani z zavestjo, da je bil ta koncert nov uspeh na težki poti do njihovega cilja, da čim bolj razširijo pesem med ljudske množice in s tem še bolj zbližajo jugoslovanske narode.²⁵

Naslednji dan so Ajdovci na povabilo vodstva otroške kolonije Hrvatske in Avstrije priredili koncert za mladino v Dječjem domu v Malinski. Mladi poslušalci so bili zelo navdušeni in so zahtevali številne ponovitve. Po koncertu so se jim upravnik hrvaške kolonije, upravnik kolonije Avstrijcev in zastopnik Sveta za socialno skrbstvo in zdravstvo Ljudske republike Hrvaške iz Zagreba toplo zahvalili.²⁶ Matičič je za nagrado odpeljal pevce v hotel Slavija, kjer so ostali na plesu do polnoči.²⁷

Vreme je bilo v soboto 13. avgusta spet bolj kislo. Nad morjem so se vlačile sive megle in zakrivale razgled. Taborniki so po vajah igrali odbojko, popoldan pa so šli na kratek izlet do sv. Vida. Med potjo so obdelali taborniške tehnike, govorili o taborniškem obnašanju, prvi pomoči ob kačjem piku ter vadili taborniški korak.²⁸

Pevci so tudi nedeljo začeli s pevskega vajami. Po tem so z veseljem odhiteli na kopanje, saj jih je slabo vreme skoraj vsak dan prikrajšalo za ta užitek. V morju je kar mrgolelo veselih plavalcev. Krona dneva je bil spet taborni ogenj, ki je zadovoljil prisotne tako po številu obiskovalcev kot po izvajanem programu. Med navdušenimi obiskovalci jih je bilo tudi nekaj iz Društva prijateljev

²⁴ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

²⁵ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

²⁶ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

²⁷ Kronika taborjenj.

²⁸ Kronika taborjenj.

Na taborjenje je odšlo 43 pevcev in pevk. Z njimi sta odpotovali še dve dijakinji, ki nista bili pevki, in en tabornik. Iz Malinske, kjer so postavili svoj tabor, so se do mest, v katerih so imeli nastope, prevažali z manjšimi ladjami in čolni, ki so jih najeli po potrebi. (Fotografija je last Borisa Krasovskega.)

mladine iz Vidma-Krško, ki so taborili v Malinski in so obogatili program z nekaj zanimivimi točkami. Konec prijetnega večera je prišel za mnoge prehitro in obrazi gostov so proseče gledali v taborno vodstvo, ali bo podaljšalo večer. To pa je ostalo prepričano, da je disciplina dobra lastnost, ki mora biti sveta vsakemu dobremu taborniku, zato večera ni podaljšalo.

Vreme je bilo v ponedeljek spet kislo, zato so šli taborniki popoldan z motornim čolnom v Omišalj, kar je bilo lepo doživetje za vse, še posebej za tiste, ki še niso poznali naravnih lepot tihega in vabljivega Omišlja. Gimnazijski zbor je zvečer priredil koncert v hotelu Jadran. Na improviziranem odru in ob razsvetljavi ribiške svetilke so v veselje in zadovoljstvo vseh poslušalcev odpeli svoj program slovenskih narodnih pesmi. Vodstvo tabora je pevce nagradilo in jim dovolilo ostati na plesu. S čolnom so se po mirnem morju pripeljali v tabor šele ob polnoči.²⁹

Tudi naslednji dan se je ponovila ista zgodba. Po jutranji vaji je bilo oblačno in vetrovno, tako da dopoldne niso odšli na kopanje. Po opoldanskem počitku so nekateri skočili malo v vodo. Ob 17 h pa so se že odpeljali v Njivice, kjer so najprej obiskali kolonijo slovenskih otrok iz postojnskega

okraja in jim na trgu v pozdrav zapeli nekaj pesmi, zvečer pa so na prostem odpeli koncert v tamkajšnjem hotelu Jadran. Publika je bila izredno zadovoljna in večkrat so morali tudi ponavljati. Ljudje so jih po koncertu hvaležno obkrožili, dajali za pijačo in prosili, naj še pridejo.³⁰

Dnevi taborjenja zbora so se počasi iztekali. Pevci so se v sredo 17. avgusta na dopoldanski vaji najprej pripravljali na koncert v glavnem otoškem mestu Krk in na snemanje na reškem radiu. Sonce je po vaji pokukalo izza oblakov, zato so veseli stekli na kopanje. Zvečer so pripravili taborni ogenj, ki je ponovno vzbudil zanimanje obiskovalcev.

Taborniki so odšli v četrtek, 18. avgusta, popoldne z ladjo v Krk. Najprej so si ogledali mesto z značilnimi ozkimi in tesnimi ulicami in druge zanimivosti: cerkev, samostan in majhen mestni park. Ob 21. uri so imeli koncert v domu kulture. Na otoku takrat niso imeli nobenega pevskega društva, zato so le redko slišali zborovsko petje. Domačini so bili ajdovskim pevcem zelo hvaležni in jih zato povabili, naj še pridejo. Pevci so si za večerjo kar v dvorani na klavirju pripravili narezek. Med rezanjem salame je prepih razbil okno, ki je potem padlo Libuši Kalin na glavo. K sreči je

²⁹ Kronika taborjenj.

³⁰ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

Na turneji po Dalmaciji so ajdovski pevci nastopali v taborniških uniformah, ki so jih dobili za sodelovanje na taborniškem zletu v Ljubljani. (Fotografijo hrani Taborniško društvo rod Mladi bori iz Ajdovščine.)

vse minilo brez posledic. Kratko noč so prespali na klopih in se že ob treh zjutraj zbudili, saj so ob štirih z ladjo že odpluli na Reko, kamor so prispeli ob devetih. Ker so imeli dogovorjeno snemanje šele ob pol osmih zvečer, so si čez dan privoščili malo zabave. Zborovodja je dal pevcem in pevkam žepnino za kosilo. Pevke pa so jo raje porabile za sladoleđ, po katerem so jih malo boleli trebuh, hujšega pa ni bilo, razen neobveznega sklepa, da naslednjič ne dobijo več žepnine. Zbor je na Radiu Rijeka posnel 20 minut programa na neobstojni magnetofonski trak. Delavci na radiu so bili nad izvajanjem programa navdušeni in so obljubili, da bodo posnetke prenesli na plošče. Z Matičičem so se dogovorili za ponovno snemanje ob koncu septembra, ko naj bi zbor odpotoval na turnejo v Hercegovino in Črno goro.³¹

Vsi, razen dekleta, ki je zamudilo ladjo, so se zadovoljni nad uspešnim dnevom vrnili v tabor šele drugi dan. Čeprav so zaradi potovanja bolj malo spali, so sončen dan izkoristili za veselo plavanje in kopanje v morju.³²

Taborno vodstvo je v soboto 20. avgusta opustilo jutranjo telovadbo in na ta račun nekoliko podaljšalo jutranje spanje. Drugo je potekalo po ustaljenem redu. Krasen dan je omogočil prijetno dopoldansko kopanje. Popoldan so taborniki ure-

dili tabor, nekaj fantov pa je pripravilo drva za večerni poslovilni taborni ogenj. Poleg povablencev se je ognja udeležilo še mnogo tujcev in drugih letoviščarjev, med katerimi pa ni manjkalo niti domačinov. Taborni ogenj je prižigal Robert Aymar, Matičičev dobri prijatelj še iz časov španske državljanske vojne in državni poslanec v francoskem parlamentu in v tistem času urednik časopisa *Le Dauphin libere*. Ob tem je v francoščini pozdravil zbrane in se zahvalil ajdovskim tabornikom, ki so ga gostili ves čas turneje, istočasno pa je tudi izrekel željo, da bi zbor odpotoval v Francijo in s svojo pesmijo razveselili tamkajšnjo publiko. Aymar je obljubil, da se bo o gostovanju pogovoril z odgovornimi v Franciji. Zbrani so se prisrčno poslavljali od Ajdovcev in vsem je bilo tesno pri srcu, ko so videli, kako dogoreva zadnji taborni ogenj.³³

Zadnji dan se je začel po običajnem redu, le tabor so pospravili prej. Pevci so namreč zvečer priredili svoj poslovilni koncert na terasi hotela Jadran v Malinski. Tu so zapeli pesmi vseh jugoslovanskih narodov. Koncertu sta prisostvovala tudi direktor ljubljanske opere dr. Valens Vodušek in ravnateljica Srednje glasbene šole v Ljubljani violinistka ga. Vida Jeraj-Hribar. Oba sta bila z nastopom zadovoljna in pohvalila sta nastopajoče.

³¹ Cene Matičič: Dnevniški z apiski.

³² Kronika taborjenj.

³³ Cene Matičič: Dnevniški zapiski.

Ajdovski taborniki so si s pomočjo mizarjev v mizarški delavnici gradbenega podjetja Primorje leta 1954 izdelali dve sandolini, ki so ju še isto leto pripeljali na Krk. Z njima so veslali po morju in poskušali ujeti kakšno ribo. Včasih so ju povezali v katamaran in z njim jadrali ob obali. Uporabljali so ju tudi kot rešilna čolna, če se je kateri od neveščih plavalcev preveč oddaljil od obale. Veliko veselje je trajalo do 8. julija 1955, ko je neurje eno sandolino povsem uničilo in drugo poškodovalo. (Fotografija je last Borisa Krasovskega.)

Zadovoljno poslušalstvo je bilo še en razlog, da so se mladi pevci le s težkim srcem poslovili od kraja in kolektiva. Vsi so imeli le eno veselo upanje, da se drugo leto spet snidejo.³⁴

Po 22. avgustu je ostalo na Krku le še osem ajdovskih tabornikov, ki so pospravili tabor in podrli šotore. Tovor so 25. avgusta zjutraj naložili na motorni čoln Kvarner, ki jih je pripeljal na Reko, ob štirinajsti uri pa jih je prišel iskat tovornjak ajdovskega trgovskega podjetja Hubelj, ki je tovor in dva tabornika pripeljal v Ajdovščino. Ostalih šest tabornikov se je vrnilo z vlakom. V Ajdovščino so prispeli ob pol osmih in s tem sta bila taborjenje in poletna turneja pevskega zbora ajdovske gimnazije končana.³⁵

Naslednji dan je bil v Primorskih novicah objavljen zapis Taborjenje mladinskega pevskega zbora Ajdovščina v Malinski, v katerem je kljub tiskarskemu skratu osmošolec Mihelj Alojz opisal delo v taboru: "Žvižg piščalke me prebudi. Sonce je že precej visoko – treba je vstati... Piščalka zopet kliče, treba je k telovadbi, k pospravljanju šotorov, kajti do zajtrka mora biti vse urejeno. Sedaj pa nas čaka petje. Večina taborečih smo pevci, saj je to taborjenje namenjeno našemu zboru, ki je vse leto

študiral. Drugi namen našega taborjenja je vzbuditi zanimanje za narodno in umetno pesem, ki je že od nekdaj izraz človekovega življenja. Naslednji namen pa je izkoristiti vsaj nekaj prostega časa za nadaljnje izpopolnjevanje v pevski umetnosti; zraven tega še ponesti našo pesem izven ožje (verjetno bi moralo stati: "domovine in vzbuditi zanimanje zanjo"; op. avt.). Če nimamo zvečer koncerta, se zberemo ob tabornem ognju, kjer se pesem in zvoki harmonike pomešajo s šumenjem morja, ki se blešči v mesečini in je obdano od neštetihi luči, vse skupaj pa tvori nekakšno harmonijo poletnega večera na Jadranu. Piščalka nas zopet kliče... To je čas počitka! Kmalu zamre šepetanje in slišati je samo korake straže, ki odmevajo po kamenju v oljkovem gaju...

Tako nam potekajo dnevi – dnevi veselja, sreče in dragih doživetij."³⁶

Primorske novice so o taborjenju in poletnih nastopih pevskega zbora v Kvarnerskem zalivu poročale še ob koncu leta v članku "Mladi bori" v Ajdovščini so zborovali. Prispevek je sicer posvečen letnemu občnemu zboru, ki so ga imeli taborniki v začetku decembra, omenja pa tudi pevsko turnejo: "Prizadevni starosta, profesor Krasovsky,

³⁴ Kronika taborjenj.

³⁵ Kronika taborjenj.

³⁶ Alojz Mihelj: Taborjenje mladinskega pevskega zbora Ajdovščina v Malinski. *Primorske novice*, IX, št. 35, 26. 8. 1955, str. 7.

ki vodi rod od prvih dni njegove ustanovitve, je podal poročilo in podrobno orisal dela v letošnjem letu. Razen manjšega taborjenja ob priliki 10. obletnice ustanovitve prve slovenske vlade je rod Mladih borov sodeloval tudi na III. zletu tabornikov Slovenije v Ljubljani. Svoje največje delo pa je izvedel s taborjenjem v Malinski na otoku Krku. Taborili so v dveh izmenah: v prvi so bili mlajši, v drugi pa starejši člani, ki so skoraj vsi vključeni v mladinski pevski zbor gimnazije Ajdovščina. Zbor je priredil na otoku več koncertov in žel izredno lepe uspehe.³⁷

Na koncu lahko ugotovimo, da je pevski zbor skupaj z zborovodjo in vodstvom tabornikov opravil pozornost in zaupanje, ki so mu jo izkazali takratna oblast in podjetja. Zbor je odpel na otoku Krku šest celovečernih koncertov, pripravil pet družabnih večerov s tabornim ognjem, en promocijski obhod po mestu ter promenadni koncert, na katerem so menjavali prizorišče, opravili pa so tudi uspešno snemanje na radiu. Če vse skupaj seštejemo, je imel zbor na turneji štirinajst samostojnih nastopov raznih vrst in oblik. Pevci so mirovali šele po povratku zadnje dni avgusta in prve dni septembra. Z novim šolskim letom je veliko pevcev zapustilo šolo. Starih je ostalo le še 44, zato je profesor Matičič 10. septembra začel zbirati nove pevce za novo sezono.

VIRI IN LITERATURA

VIRI

- Cene Matičič: Dnevniški zapiski. Tipkopis, hrani Grozdan Šinigoj.
- Kronika taborjenj ajdovskega taborniškega rodu Mladi bori: 1952-1967, rokopis. Hrani Taborniško društvo Mladi bori Ajdovščina.

USTNI VIRI

- Libuša Jezeršek, (dekliški priimek Kalin), Ljubljana;
- Boris Krasovski, Ljubljana;
- mag. Cene Matičič, Kamnik;
- Janez Petrič, Žapuže;
- Danijel Polizzi, Ajdovščina;
- Grozdan Šinigoj, Ajdovščina.

LITERATURA

- B. K.: Vzgajati hočemo nove ljudi in ne hlapcev. *Primorske novice*, IX, št. 35, 26. 8. 1955, str. 7.
- Gimnazijski pevski zbor v Ajdovščini je prejel nagrado. *Slovenski poročevalec*, XVI, št. 8, 11. 1. 1955, str. 4.
- Mihelj, Alojz: Taborjenje mladinskega pevskega zbora Ajdovščina v Malinski. *Primorske novice*, IX, št. 35, 26. 8. 1955, str. 7.
- "Mladi bori" v Ajdovščini so zborovali. *Primorske novice*, leto 9, št. 50, 10. 12. 1955, str. 10.
- Tul, Vlasta: Sprehod skozi preteklost srednje šole v Ajdovščini. *50 let srednje šole v Ajdovščini* (ur. Zdenka Blažko). Ajdovščina : Srednja šola Veno Pilon, 2001, str: 23-87.

³⁷ "Mladi bori" v Ajdovščini so zborovali. *Primorske novice*, 9, št. 50, 10. 12. 1955, str. 10.

Z U S A M M E N F A S S U N G

Die Sommertournee des gemischten Chors des Gymnasiums Ajdovščina im Jahre 1955

Das Gymnasium Ajdovščina nahm im Schuljahr 1951/52 den Lehrbetrieb auf. Die Mittelschule war für die im Aufbruch befindliche Stadt ein bedeutendes Gesellschafts- und Geselligkeitszentrum. Die Schüler, die es besuchten und die Professoren, die dort unterrichteten, realisierten viele neue Ideen in Ajdovščina. Die Schüler waren in vielen Interessengruppen tätig, etwa in der Pfadfindergruppe *Mladi Bori*, die bereits im Sommer ihr erstes Zeltlager durchführte, und im gemischten Jugendchor, der zu Beginn des Schuljahres 1953/54 mit seinen Übungen begann. Mehrere Schüler wirkten in verschiedenen Interessengruppen mit, so dass es zu einer Art Vereinheitlichung kam, waren doch fast alle jungen Chorsänger zugleich auch Pfadfinder. Durch diesen Umstand wurde die Organisation mancher Veranstaltung erleichtert. Die Gymnasialchorsänger traten 1955 auf einer Pfadfinderversammlung in Ljubljana auf, und bei dieser Gelegenheit erhielten

sie Pfadfinderuniformen, die zugleich auch Chorsängeruniformen waren. Der Chordirigent, Professor Cene Matičič, steckte sich bereits seit Anbeginn hohe Ziele. Er zog zu seinem Chor eine große Zahl von Sängern an, unter denen er erst später eine engere Wahl vornahm, so dass nur die besten blieben sowie diejenigen, die regelmäßig an allen Übungen teilnehmen konnten. Einige Sänger schieden mit dem Schuljahr 1954/55 aus, weil sie die Schule verließen, sie wurden durch Gymnasialerstklässler ersetzt, so dass der Chor zu Beginn des Schuljahres 68 Sängerinnen und Sänger zählte. Seinen ersten Auftritt hatte der Chor bereits im Oktober im Krankenhaus in Šempeter. In den darauffolgenden Jahren sangen die Gymnasial-sänger fast auf allen Kundgebungen im Kreis Nova Gorica. Durch gute Darbietungen machte sich der Chor sowohl bei der Bevölkerung als auch in Betrieben und bei Regierungsstellen beliebt. Professor Matičič gelang es, hinreichende Mittel aufzutreiben, um in Zusammenarbeit mit den Pfadfindern, die ein Sommerlager auf der Insel Krk aufschlugen, eine Singtournee im Golf von Kvarner zu veranstalten. In gut einem Monat, d.h. vom 8. Juli bis 20. August, fanden 14 verschiedene selbstständige Auftritte und eine Aufnahme im Radiostudio in Rijeka statt.